

Tauno Naumanen
ELÄMÄ KANTAA

Kirjailijan aiemmin julkaisemat teokset:

Elämän tie 1 (romaani, 2007)

Elämän tie 2 (romaani 2008)

Talja (romaani 2009)

Perijä (romaani 2010)

Kuokkavieraana syöpä (omakohtainen kertomus 2012)

Tiemestarin testamentti (romaani 2014)

Mestarista johtajaksi (romaani 2015)

Ympyrä sulkeutuu (romaani 2016)

Metsämies (romaani 2018)

**ELÄMÄ
KANTAA**

©Tauno Naumanen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528017950

Tauno Naumanen

**ELÄMÄ
KANTAA**

1

Mika mietti hetken, kaiveli sitten haalarinsa taskua, ja otti Ullan vasemman käden ja pujotti nimettömään sormeen hydrauliliitoksen O-rengastiivisteeseen, ja sanoi:

– Tässä sinulle kihlasormus siksi aikaa, kun kerkeän ostamaan oikean.

Ulla katsoi mustaa rengasta silmät kyynelissä ja suuteli sitä.

– Tämän minä säilytän loppuelämäni. Ei näin hienoa sormusta muilla olekaan. Hän suuteli Mikaa ja tämä rutisti Ullaa niin että tuntui luut rusentuvan.

Ulkoa kuului vain synkän metsän kuusten huminaa. Mutta pienessä moton kopissa oli lämmin, rakastava ja anteeksiantava tunnelma.

Edellisenä iltana oli Ida-mummi ohjeistanut Ullaa sopimaan Mikan kanssa erimielisyydet. Seuraavana aamuna hän laitteli kahvia tippumaan ja hätkähti, kun ovikello soi.

– Kukas sieltä nyt näin aikaisin tulee? ja ryntäsi ovelle.

Ulla tuli sisään ja halasi mummia ja sanoi:

– Mummi me ollaan menty Mikan kanssa kihloihin. Katso kuinka hieno sormus minulla on.

Mummi katsoi ällistyneen vuoroin Ullaa ja vuoroin sormusta ja sanoi harmitusta äänessään:

– Noin köyhäkö se mies onkin, että kumirenkaalla sinut kihlaa.

– Ei ollut metsässä muita renkaita saatavilla ja tällaista ei kenelläkään muulla naisella ole. Minä säilytän tämän ikuisesti itselläni, Ulla vastasi säteillen.

– No johan on aikoihin eletty. Olette tainneet saaha asiat sovittua?

– Saatiin me. Kiitos sinulle hyvistä neuvoista. Se oli väärinkäsitys koko juttu. Mika antoi kaiken anteeksi.

– Missä se mies nyt on? Pitäähän minunkin päästä onnittelemaan.

– Se nukkuu, oli niin väsynyt, että ei se paljon jaksanut valvoa. Pitihän minun yrittää noudattaa niitä sinun antamia ohjeitasi loppuun saakka, Ulla sanoi nauraen.

– Ei sitä nyt tarvihe miestä tajuttomaksi lempiä, vaikka annoinkin neuvoja, mummi vastasi vähän vihaisesti, vaikka Ulla näki, että mummi oli mielissään.

– Lupasi se Mika ostaa kultaisenkin sormuksen, kun ehtii. Nyt se saa nukkua vaikka koko päivän oli se niin väsynyt. Minä käyn kaupassa ja laitan Mikalle oikein gurmeeaterian. Se ei ollut syönyt kunnolla eikä nukkunut moineen päivään. Ulla halasi vielä mummia ja lähti kiireesti kauppaan.

Mummi istui kauan, ja hänelle tuli kyynel silmään nähdessään kuinka iloinen Ulla oli. Oli se nuoruusaikaa, mummi ajatteli haikeana omaa nuoruuttaan, mutta hyvinhän nyt on minunkin elämä ja alkoi selata Karjalaista.

Talvi tuli sinä vuonna aikaisin. Maa jäättyi, ja jo marraskuun lopulla tuli pysyvä lumi. Mika osti toisen harvesterin ja teki savottaa Ullan metsässä.

Metsänhoitoyhdistyksen mies oli käynyt tarkistamassa Ullan metsän, ja oli laatinut hakkuusuunnitelman. Ensiksi

harvennettaisiin yksi alue ja sitten otettaisiin pois siemenpuut taimikon päältä. Kuusikko joka pitäisi hakata aukoksi jäisi kesäksi, koska silloin ei olisi väliä vaikka koneiden jäljet jäisivät maastoon. Koska koko alueelle ei jää kasvavia puita, joiden juuret rikkoutuisivat. Mummi oli aukosta kiukutellut, mutta metsähoitoyhdistyksen mies oli luvannut, että alueelle istutetaan samana kesänä uudet taimet. Aikansa mietittyään ja käytyään Ullan kanssa katsomassa kuusikkoa, oli mummi hyväksynyt aukon. Ulla ei halunnut tehdä aukkopäätöstä, jos mummi on vastaan. Hän oli osoittanut mummille, kuinka tikat olivat hakanneet kuusen juuria ja se oli vakuuttanut mummin aukon tarpeellisuudesta. Puun sisällä oli ötököitä.

Mika harvensi metsää ja keskittyi siihen, mitä puita otetaan pois ja mitä jätetään. Hän ei huomannut, kun Ulla viittilöi vähän matkan päästä. Kone oli niin päin, että Mika katsoi eri suuntaan missä Ulla oli. Hän oli kerran mennyt aivan koneen luokse, kun Mika ei häntä huomannut. Mika oli pitänyt morsiamelleen kovan puhuttelun siitä, että toimivan harvesterin luokse ei saa mennä, jos kuski ei huomaa. Siinä voi käydä huonosti, sillä puu liikkuu nopeasti. Ulla mietti kuinka hän saa Mikan huomioon itseensä, hän oli tullut tuomaan tälle kahvia. Vihdoin hän keksi, keräsi isoja kuusenkäpyjä ja alkoi niillä pommittaa konetta. Mika kuuli jonkin rapsauksen hytin katolla, mutta arveli kävyn pudonneen puusta. Mutta kun kohta tuli toinen ja kolmas hän alkoi katsella ympärilleen ja huomasi Ullan. Hän pysäytti koneen ja huusi Ullalle:

– Vai käpysotaa sinä leikit?

– En keksinyt muuta keinoa. Enkä uskaltanut tulla lähemmäksi, kun viimeksi pidit sellaisen saarnan, Ulla sanoi ja kiipesi Mikan luo koneen hyttiin.

Mika rutisti Ullaa ja kahvitauko meinasi mennä muiksi hommiksi.

– Nyt mennään kahville, se kohta jäähtyy, Ulla sanoi, kun Mika vähän hellitti.

– Mennään pois täältä. Minulla on nuotiopuut valmiina tuossa kuusen suojassa. Raapaisen vain tikun, siinä on tervasta.

– Mistä sinä tervaspuuta olet saanut? Ulla kysyi ihmeissään.

– Kaikki vanhat mäntykannot ovat tervaisia. Potkin yhden irti ja pilkoin pieniksi, se palaa tosi hyvin.

Mika sytytti nuotion ja karsi muutaman kuusenoksen heille istuinpehmikkeeksi. Kohta loimusi lämmittävä nuotio ja Ulla kaivoi repustaan termospullon ja voileipiä ja huokasi:

– Kyllä tällaisella nuotiolla on mukava istua, kahvikin maistuu paljon paremmalta kuin kotona pöydän äärellä. Ei monikaan kaupunkilainen ole ikinä tällaista kokenut.

– Niinhän se on. Monta kertaa haetaan kaukaakin mahdollisuuksia liikkua luonnossa, vaikka aivan läheltäkin voi saada kivoja kokemuksia menemällä esimerkiksi metsään ja keittämällä nuotiolla kahvit. Mutta kaupunkilaiset eivät ole tällaisesta kuulleetkaan, eivätkä osaa kaivata sitä, Mika vastasi.

– Kuinkas kauan sinulla menee tässä työssä? Huomenna on lauantai, aiotko silloin tulla tänne?

– Minä saan huomenna tämän alueen selvitettyä ja ensiviikolla otan nuo siemenpuut pois. Sen jälkeen tullaan

Riston kanssa ajamaan puut laaniin. Ajon jälkeen viedään koneet uuteen kohteeseen Polvijärven puolelle. Siellä on yhdellä isännällä harvennushakkuu.

– Oletko miettinyt mitä ostetaan Ristolle ja Raijalle häälahjaksi. Kohtahan on heidän häänsä? Ulla kysyi.

– En ole miettinyt. Sinä osaat paremmin valita, minä sitten maksan sen, Mika ehdotti.

– Minä katselen jotakin, käydään sitten yhdessä ostamassa, Ulla sanoi ja jatkoi:

– Minä lähden huomenna mukaasi tänne ja laitan ruokaa ja kahvia, et tarvitse eväitä ottaa.

– Mitäs saan jälkiruuaksi? Mika kysyi hymyillen.

– Et ainakaan sitä mitä ajattelet.

– Mistäs sinä tiedät mitä ajattelen.

– Kyllä minä olen jo oppinut sinusta sen, että hymyilet sillä lailla, kun sinulla on taka-ajatuksia mielessä.

– Vai niin, minä ajattelin jotakin piirakkaa.

– Sitä sinä et nyt saa, sanoi Ulla ja jatkoi

– Opeta minua kaatamaan joku puu tuolla koneellasi

– Älä nyt höpötä. Ei se niin helppoa ole, Mika vastasi.

– Mennään tuonne motoosi ja opetat minua kaatamaan muutaman puun tuolla häkkyrälläsi. Minä haluan, että tässä savotassa on ainakin yksi minun kaatama puu, niin voin sillä leuhkia mummilta ja äidillesi, kun sain puun nurin.

– Mennään sitten, Mika sanoi.

Ulla ahtautui Mikan syliin ja käynnisti koneen hänen ohjeidensa mukaan. Ulla laitto kätensä koneen hallintovivuille ja Mika työnteli Ullan käsiä niin, että harvesterin pää tarttui puuhun kiinni ja sahasi sen poikki. Sitten kone karsi sen ja pilkkoi puun kasaan.

- Enköös osannut, Ulla riemuitsi.
 - Minähän työntelin sinun käsiä vivuilla.
 - Nyt kyllä sanot, että minä kaadoin tai et saa lähtöpu-
sua, Ulla vaati.
 - Hyvä on, sinä kaadoit, Mika sanoi.
- Ulla moiskautti suukon ja laskeutui koneesta ja vilkutti mennessään.

2

Häämarssi kajahti. Kirkon käytävää pitkin isä saattoi tyttärtään kohti alttaria. Sulhanen seisoo hermostuneena bestmanninsa – veljensä kanssa. Bestmanni kokeili vähän väliä takkinsa sivutaskua. Varmaankin hän tarkistaa, että hänelle uskottu vihkisormus on tallella. Ensimmäisen rivin käytävän reunassa morsiamen kaaso odottaa morsianta. Hääkimppu on hennoista kukista koottu, jossa on kieloja ja sinisiä ruiskukkia. Kimppu on sidottu valkoisella nauhalla.

Ulla kosketti kyynärpäällään varovasti Mikan kylkeä, kumartuu Mikan päin ja kuiskaa hiljaa:

- Katso nyt tarkasti, kuinka pitää toimia.
- Kiitos samoin, Mika vastaa ja hymyilee leveästi.

Sulhanen tulee muutaman metrin morsiantaan vastaan ja kumartaa tulevalle apelleen. Appi sanoo jotakin, mutta se ei ole muiden kuultavaksi tarkoitettu. Morsian tarttuu sulhastaan käsivarresta ja ojentaa samalla kukkakimpun kaasolleen. Ja niin vihkitoimitus alkaa.

Mika ja Ulla katsovat tarkasti sen etenemistä ja heiltä menee ohi oikeastaan kaikki muut papinsanat, kuitenkin he kuulevat selvästi kaksi ”Tahdon” sanaa. Hetken päästä soi taas häämarssi ja kirkko tyhjenee häävieraista morsiusparin jälkeen.

Ullan ja Mikan palattua hääjuhlan jälkeen Mikan asunnolle, tämä kysyi:

– Otatko viiniä? Minä ainakin otan, kun en voinut juh-
lissa juoda.

– Olisit ottanut minä olisin voinut ajaa tänne.

– Sitten seuraavalla kerralla sinä saat ajaa, jos ja kun si-
nalla joskus on ajokortti.

– Anna minullekin vähän, jos sinulla on valkoviiniä, Ulla
vastasi.

Mika toi lasin viiniä Ullalle ja istuutui tämän viereen.

– Mitkäs ovat mietteet häistä? Mika kysyi.

– Juhlavathan ne olivat, morsian oli kaunis ja sulhanen
komea. Niinhän sitä yleensä morsiusparista sanotaan. Toi-
von, että he olisivat onnellisia jatkossakin.

– Miksi eivät olisi? Ovathan he asuneet jo pitkän ajan yh-
dessä ennen vihkimistä.

– Mitä mieltä olet. Pitäisikö ihmisten asua ennen naimi-
siin menoa saman katon alla? Ulla kysyi ja katsoi Mikaa.

– Se on hyvä kysymys. Nykyään taitaa olla melkein
sääntö kuin poikkeus, että ollaan ensiksi avoliitossa ja
vasta myöhemmin vihitään, Mika vastasi.

– Mitä hyviä ja huonoja puolia sinä näet avoliitosta? Ulla
jatko kyselyä ja otti samalla valkoviiniä.

Mika mietti vähän aikaa ja vastasi sitten:

– Silloin varmasti oppii paremmin tuntemaan toisen ja
arkielämän. Näin kun me eletään, ollaan yhdessä vain vii-
konloppuisin, niin me ei tiedetä mitä se jokapäiväinen arki
on. Tämä tahtoo olla vain lempimistä ja kaiken kivan teke-
mistä. Hyvä puoli on vielä avoliitossa se, että jos sukset
menevät ristiin, siitä on helppo lähteä erisuuntiin. Ei ole
omaisuusriitoja tai muita vaikeuksia.

– Olen pitkälti samaa mieltä, mutta lähteekö sitä liian
helposti eri suuntiin, kun ei ole taloudellisia siteitä. Minä

olen sitä mieltä, että jos on lapsia tai niitä on tulossa, silloin vaadin, että papin luokse mennään. Minä en aio tehdä lasta, jos ollaan avoliitossa, että rakas sulhaseni ottaa sen huomioon.

– Et kai sinä ole raskaana? Mika kysyi ja katsoi tiukasti Ullaa.

– Mistäs sen varmasti tietää. Aina voi olla sattunut vahinko, Ulla katsoi Mikaa hymyillen.

Mika haroi tukkaansa ja otti äkkiä Ullalta viinilasin pois.

– Nainen sinä olet juonut jonkin verran koko illan. Tiedät varsin hyvin, että raskaana ei ryypätä.

Ulla katsoi vakavasti Mikaa ja huomasi tämän olevan kauhuissaan. Hän ei pystynyt pitämään pokkaansa peruslukemilla ja tyrskähti nauramaan.

– Sinusta olisi pitänyt ottaa äsken valokuva, olit aivan pöllähtänyt.

– Saakeli nainen, kun pelottelet. En vastaa siitä, että kohta olet raskaana, Mika sanoi ja kaappasi Ullan syliinsä ja vei tämän makuuhuoneeseen.

Jonkin ajan kuluttua Ulla sanoi:

– Mitähän se Risto ja Raija nyt tekevät?

– On tuokin kysymys, varmaankin samaa kuin mekin, Mika sanoi ja otti pyyhkeen kaapista ja meni suihkuun.

Mika sai Ullan savotan tehtyä. Seuraavalla viikolla hän kuljetti koneita uuteen paikkaan. Mika ei muistanut ottaa huomioon, että Risto lähti Raijansa kanssa häämatkalle Kanarialle.

Hän ei aloittaisi laaniin ajoa ennen kuin Risto palaisi kotiinsa.

Risto ja Raija olivat ostaneet rivitalon Joensuusta. Risto ei halunnut muuttaa kotitaloonsa, vaan halusi etäämmälle asumaan vanhemmistaan. Tosin heillä olisi ollut vintti-huoneisto, mutta Raija oli sanonut, että välit pysyvät appi-vanhempiin parempana, kun asutaan erillään. Raijalla oli työpaikka lastenkodissa Joensuussa. Senkin vuoksi oli helppo käydä töissä, kun työmatkan voi kävellä. Vaikka he joutuivat ottamaan melko suuren velan, he uskoivat siitä selviävänsä. Raija oli vakuuttanut Ristolle, että etpähän lähde niin helposti kävelemään, kun on velat niskassa. John Risto oli kuitannut, kiitos samoin.

Mika ja Ulla olivat olleet sunnuntain ajan Ullan kotona ja lämmittäneet huoneet. He olivat sopineet, että Mika ja Risto ovat siellä myös yöt niin kauan kuin puunajo kestää. He olivat vinoilleet naisille, että nyt naiset saavat tulla miesten luokse illalla yöksi, jos haluavat tavata heitä. He eivät Riston kanssa nyt tule kaupunkiin. Olisi hyvä, että naisetkin joutuvat aamulla aikaisin nousemaan, että Raija kerkeää työhän ja Ulla yliopistolle. Ulla mietti vähän aika ja sanoi:

– Entäs jos ei tulla?

– Minkäs minä sille mahdan. Pitää etsiä joku nainen meille iltaseuraksi. Ja tekemään seuraavan päivän ruuat. Ei me Riston kanssa joudeta ruokaa laittamaan. Vai pitääkö meidän koko viikko pelkällä leivällä elää.

Samassa kuului auton hurinaa ja Risto tuli Raijan kanssa sisälle ja haukotteli makeasti.

– Huomenta nuoripari! Eikö se Raija-vaimo anna sinun nukkua, kun olet noin väsynyt.

– Ei, ei anna. Yöt menevät muiksi hommiksi kuin nukku-miseksi, Risto heitti ja katsoi vaimoaan.

– Senkin konna. Vai vaimo se valvottaa. Illallakin jäit katsomaan lätkää, kun minä menin nukkumaan. Sitten tulla rumistelit sänkyyn, jotta minäkin heräsin, Raija vastasi.

– Entäs sitten? Mika jatkoi.

– Sitäpä ei poikamiehille kerrota? Risto vastasi.

– Oliko hyvä matka? Näyttää ainakin lämmintä olleen, kun olette noin ruskeita, Ulla kysyi.

– Oli oikein hyvä, lämmintä oli ja hotelli oli hyvä. Oli uima-altaat ja hyvää ruokaa, Raija hehkutti.

– Oli tosi hyvä reissu, mutta pitäisikö meidän lähteä hommiin? Sinä olet tuonut koneet jo tänne, Risto jatkoi.

– Joo koneet ovat, mutta meidän pitää etsiä ruuanlaittaja, kun Ulla ei sanonut tulevansa tänne yöksi, Mika valitti.

Raija katsoi Ullaa ihmeissään, mutta tämä vinkkasi silmänsä, Raija ymmärsi Ullan kiusaavan Mikaa.

– Vietetäänkin Ulla nyt naisten iltaa, lähetään kapakkakierrokselle, Raija sanoi ja katsoi miehiä.

– Siitä vain. Toinen auto jää tänne meille ja me lähdetään Riston kanssa myös etsimään selänpesijää, sillä mehän lämmitetään illalla sauna. Ja tiedätkö mikä viuhka meillä käy, kun me tuoksutaan havupuulle. Naiset ovat aivan läppällään, niin hän sinä olet aina sanonut, että metsästä tulua minä tuoksun hyvälle.

– Mutta nyt meidän on lähdettävä, minulla alkaa luento yhdeksältä, Ulla kiirehti.

– Mennään vain, minulla on tämä päivä vapaata, pitää pestä pyykkiä. Kerkeän toipua matkan rasituksista, Raija sanoi ja halasi miestänsä.

– Me katotaan tullaanko vai ei illalla tänne, Ulla sanoi ja antoi Mikalle poskipusun.

Kirja on jatkoa aikaisemmin julkaistulle kirjalle **"MET-SÄMIES"**. Mikan ja Ullan elämä jatkuu seesteisenä, vaikkakin odottamattomat yllätykset muuttavat heidän sovittuja kuvioitaan.

Mika palkkaa ja kouluttaa nuoresta miehestä Urposta uuden motokuskin. Tämä yllättää työkaverit, Kiiskin veljekset ja Mikan nopealla toiminnallaan.

Myös vanhemmat rouvat, Ida ja Maria, tuovat soppaan oman mausteensa, jota Ulla ja Mika eivät voi kuin seurata hyväntahtoisesti hymyillen.

ELÄMÄ KANTAA on kirjailija Tauno Naumasan kymmenes teos.

